

kunnet forlige os med, og derfor er det, at vi tro og hævde, at Folk kunne godt have Disciplin og kunne godt uddannes til Fædrelandsforsvarere, uden at de behøve at være Genstand for den Aand, som er den modbydeligste, jeg nogen Sinde har gjort Bekendtskab med, nemlig den militære Aand. En saadan opstyltet Militær er noget af det værste, man kan have med at gøre, især naar man er Rekrut. Derfor siger jeg til den højtærede Krigsminister — vi vide jo, han er en human Mand, der gør sin yderste Flid for at optræde paa den humaneste og hensynsfuldeste Maade — at vi anraabe ham som den højeste Chef paa det militære Omraade her i Landet for Tiden om at hjælpe os til at faa denne Aand til saa meget som muligt at forsvinde af Hæren. Jeg er vis paa, at vi derved gøre Hæren en Tjeneste i god Forstand, thi det er klart, at alle Befalingsmænd ikke ere Bøller. Det vide vi alt for godt, men alle Befalingsmænd ere virkelig heller ikke saa gode, som de skulde være, det er lige saa sandt, og det lader til, at de have nogle rigtige Pragteksemplarer baade af de smaa og de store ovre i Viborg. Jeg stoler nu paa, at den højtærede Krigsminister vil undersøge dette i samme Aand, som Generalløjtnant Kauffmann i sin Tid undersøgte Husarrekrutternes Behandling.

**J. Hage:** Der var kun lidt at føje til den højtærede Krigsministers Udtalelser, de vare jo saa slaaende, saa fuldstændig afgørende for hele Spørgsmaalet: Sagen vil blive undersøgt, og Dommen burde opsættes, til Resultatet af denne Undersøgelse forelaa. Imidlertid er der faldet forskellige Udtalelser senere, hvorfor jeg finder Anledning til at gøre nogle Bemærkninger. Naar den ærede Forespørger ønskede, at de paagældende skulde fries for Straf i dette Tilfælde, og naar et andet æret Medlem, det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (J. Jensen) mente, at der var saamænd ikke Grund til at gøre saa meget, da det i Reglen gik saaledes til — saaledes forstod jeg ham, han talte noget sagte i det Øjeblik — maa jeg for mit Vedkommende, og jeg antager ogsaa paa andres Vegne, udtale, at vi ikke dele denne Opfattelse, vi tro ikke, at det gaar saaledes til i Reglen, og at det maaske heller ikke er saaledes, som den ærede Forespørger fremstillede det. Derom vide vi intet, men det er vor almindelige Opfattelse, at det ikke gaar saaledes til i Reglen. Derfor ere vi overordentlig til-

fredse med, at Krigsministeren vil have denne Sag nøje undersøgt. Thi man undersøger en saadan Sag ikke alene for at faa de paagældendes Forhold oplyste og vedkommende straffede, hvis de have forset sig, men man ønsker ogsaa disse Forhold oplyste for at se, om de Beskyldninger, der ere fremsatte her paa et Sted, hvorfra ethvert Ord kommer ud til hele Nationen, og hvor de paagældende blive satte i Gabestokken, hvad enten man nævner dem ved Navn eller ikke, ere sande, eller det er løs Tale. Det er umuligt paa Forhaand at sige; der kan være noget sandt, og der kan være en hel Del løst og overdrevent, og det er ogsaa muligt, at den ærede Forespørger har fuldstændig Ret i alle sine Detailler. Vi ønske ogsaa for Rigsdagens Skyld, at den rette Sammenhæng maa blive konstateret, og hvis det ikke er sandt, ønsker jeg for Fremtiden og ogsaa for det ærede Medlems Skyld, at det maa blive konstateret, at det ikke har været Tilfældet. Altsaa, vi ere tilfredse med den højtærede Krigsministers Svar, og vi ønske de paagældendes Forhold undersøgte, og de paagældende straffede, dem, der fortjene Straf, med Lovens fulde Strengthed. Vi ere her ganske enige med den ærede sidste Taler. Intet er værre end at nedbryde Fædrelandskærligheden hos de unge Rekrutter og give dem Afsmæg for det militære Liv, som de selv, om det ikke behager dem, dog skulle agte og ære. Et andet, hvori vi ikke kunne være enige med det ærede Medlem, er den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Soldaterlivet, og den fuldstændige Begrebsforvirring, der var hos det ærede Medlem, mellem overdreven og opstyltet Militarisme og Soldatervæsen og Soldaterliv. De to Ting kører det ærede Medlem fuldstændig sammen for at ramme sine gamle Fjender, Militaristerne. Men jeg er enig med ham i, at man skal ikke svække de unge Menneskers Fædrelandskærlighed. Vi vide alle, at Rekrutternes Uddannelse er indskrænket til det mindst mulige og maa drives med den allerstørste Alvor. Deri kan man maaske søge nogen Undskyldning for, at Folk, der ere opdragne i den gamle Tid, da man brugte en anden Tale end den, man nu bruger til det højtærede Vælgerfolk, hvorfra Rekrutterne jo udgaa, kunne komme til at anvende nogle af deres gamle Talemaader, fordi de selv blive overanstrengte som Instruktører. De gamle Underofficerer kunne have noget ondt ved at vænne sig til den overordentlig hensynsfulde Tale, man nu til Dags kræver over for de